

Évközi 7. vasárnap

1Kor 3,16–23

„Isten temploma vagytok”

¹⁶Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, s az Isten Lelke lakik bennetek? ¹⁷Aki lerontja az Isten templomát, azt Isten elpusztítja. Isten temploma ugyanis szent, s ti vagytok az.

¹⁸Senki ne átérintse magát! Aki közületek bölcsnek tartja magát ezen a világon, váljék balgává, hogy csakugyan bölcs lehessen. ¹⁹Hiszen a világ bölcsessége balgaság Isten előtt. Amint írva van: „Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket”. ²⁰Továbbá: Tárva az Úr előtt az emberek gondolata, csupa hiúság a foglalata. ²¹Ezért senki se kérkedjék az emberekkel. ²²Hisz minden a tietek: Pál, Apolló, Kéfas, a világ, az élet, a halál, a jelenvalók, az eljövendők: minden a tietek. ²³Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.

Pálnak mint farizeus tanítványnak óriási élmény volt a jeruzsálemi templomban imádkozni, és ott Isten jelenlétébe helyezkedni. Mint valóságos zsidó büszke is volt erre a templomra, amely az egész világ számára hirdette az egyetlen világteremtő Isten dicsőségét. Ugyanakkor ismerte kora vallási pártjait is, többek között az átpolitizált szaduceus pártot, akinek gazdaság- és politikaorientált tevékenysége gyakran mondott ellent a jeruzsálemi templom eredeti céljának. Isten dicsősége helyett a templomi papság a maga hatalmát hirdette a templomi zárandók ünnepek kapcsán. Mindez egyfajta templomkritikát indított el, és ezért a kumráni közösség úgy gondolta, Isten nem a templomban, hanem az írásokban és a saját közösségükben lakik. Az a tény, hogy a babiloni fogság idején templom nélkül is sikerült fenntartani a vallási közösséget, a visszatelepülésig igen újszerű vallási tapasztalt volt és a figyelmet a vallás spirituális lényegére irányította. Pál Athénban az Areopaguszon elmondott beszédében is utalt arra, hogy „A világot... teremtő Isten nem lakik kéz emelte templomokban” (ApCsel 17,24). Bár Pál, mint zsidó különbséget tett a pogány templom és a jeruzsálemi zsidó templom között, de maga is a templomkritikát gyakorlók csoportjába tartozott.

A megtért keresztények pogány társaik számára, jó esetben életükkel, Istenről szóló tanúságtételnek számítanak. Ezt fogalmazza meg Pál azzal, hogy „Isten temploma vagytok” (1Kor 3,16), vagyis Isten a megkeresztelt hívő lelkében szállást vesz. Ez a szemlélet változtatta meg

Pál antropológiai szemléletét. A kereszténynek azért kell saját testére is vigyázni, mert az törekeny edény, amelyben a lelkét hordozza, a lelkében pedig Istent hordozza, egészen addig, ameddig lelki, spirituális kapcsolatban marad az Istennel.

A keresztény hit és a kereszttség tehát nem pusztán az egyén magánügye, hanem Isten egyházának közösségi ügye is, sőt a közösségi tanúságtétel ügye is. A keresztény közösség és annak tagjai lesznek Isten világban való jelenlétének a tanúi.

Pál ismét az igen ellentmondásos korintusi vallásfilozófia tapasztalatai alapján szétválasztja a világ bölcsességét és Isten bölcsességét. Ez gyakorlatilag a hellenista vallásfilozófia és a keresztény spirituális tapasztalatok szétválasztását jelenti. A sokszínű keresztény közösségben mindkettő jelen volt. Sőt Pál zsidózó ellenfelei olyan ravasz írásmagyarázattal álltak elő, amely nem az egyházba, hanem a zsinagógai prozelitizmusba vezette vissza a megtérített keresztényeket. Az apostol ez ellen a folyamat ellen küzd.

Ekkor is és később is néha úgy tűnik, hogy a teológusok bölcsessége és Isten bölcsessége között óriási különbség van. Pál magát Krisztus szolgájának tekinti, és minden más igehirdetőt is erre szólít fel (1Kor 3,22), csak Krisztus és az Istennel létesített kapcsolat megerősítése képes arra, hogy megerősítse a kapcsolatot a hívek között. Teológiai és pasztorális iskolák vitatkozhatnak egymással, de csak akkor fejlődik az egyház egysége, ha Istenben találnak egymásra és Isten jeleként, templomaként élnek az életüket.